

El Parador Nacional de Turisme

Pel que fa al Parador Nacional de Turisme, el propietari d'uns terrenys que estaven en un bon emplaçament els va cedir gratuïtament perquè es pogués construir.

El 28 de juny del 1967, el propietari i el sotssecretari de Turisme havien signat el document de donació i d'acceptació dels terrenys.

Uns mesos més tard es va iniciar la gestió per a la construcció del que havia de ser el Parador Nacional de Turisme de Vic. Els terrenys estaven ubicats en el municipi de Masies de Roda; no obstant això es va acceptar que l'establiment hotelier es conegués com a Parador de Vic. Llavors Rafel Codina Deordal era el delegat local de Turisme i s'ha de fer menció del seu constant treball perquè el Parador fos una realitat.

El projecte va ser del cap d'arquitectes Osuna Fajardo, del Ministeri de Turisme, el qual en la seva visita sobre el terreny per estudiar l'emplaçament va dir que havia rebut informes de diversos tècnics, així com també d'en Codina, sobre algunes característiques relatives a les cases pairals de la comarca i que tenia pensat, per sortir d'una arquitectura predeterminant, seguir unes pautes vistes en les cases pairals.

Aquest tècnic, a qui vaig tractar durant el període de construcció, ja que era ell qui ens facilitava la informació, era una persona correctíssima, molt atenta. En el seu moment em referiré a una situació lamentable que relaciona el tècnic amb l'acte de la inauguració.

Construcció de la carretera

Per aixecar l'edifici primer fou necessari construir la carretera que havia de dur des de l'encreuament amb la de Roda de Ter fins als terrenys on es construiria el Parador, ja que no hi havia ni camins de carro. Els treballs per obrir la carretera tingueren una llarga durada, i el pressupost va anar a càrrec de la Diputació Provincial de Barcelona. Els treballs van començar el 16 d'abril del 1968.

Les obres pròpiament dites del Parador de Turisme van començar el mes de juliol del 1969. El 24 maig del 1972 es va obrir al públic i la inauguració oficial fou unes setmanes més tard. Llavors era ministre d'Informació i Turisme Alfredo Sánchez Bella. Recordo la jornada com un acte molt esperat, ja que es tractava d'un establiment hotelier de gran significat per al turisme de la comarca.

La inauguració va tenir lloc el 17 de juliol del 1972, a les sis de la tarda. La comitiva era presidida pel governador civil de la província de Barcelona, Tomás Pelayo Ros, juntament amb el president de la Diputació Provincial, José M. de Muller y de Abadal, i les autoritats provincials i comarcals esperaven la visita del ministre per celebrar el transcendent acte.

Com he dit abans la intenció del senyor Osuna era construir un parador que es diferenciés dels existents. Per exemple, l'entrada al saló central tenia molta elegància i confort, i hi va fer construir un sortidor, de manera similar

als pous que havia vist en algunes de les cases pairals visitades en el seu recorregut.

Aquí entra en joc la situació que he deixat ajornada abans i que va tenir lloc en l'acte oficial d'inauguració.

Va arribar el ministre i després de les salutacions de rigor la comitiva va passar a l'interior per aquella entrada tan original, el magnífic saló central que acabo de descriure. Un cop a dins, el primer que va fer el ministre fou preguntar: "¿Y esto qué es?", referint-se a l'adornament que hi havia en forma de sortidor al centre del saló.

L'arquitecte director, el senyor Osuna, que ja he comentat amb quina il·lusió l'havia fet construir, va intentar explicar al ministre què simbolitzava i per què s'havia construït en aquell emplaçament.

I dic que ho va "intentar", perquè abans que acabés l'informe el ministre va exclamar: "Mañana no lo quiero ver" i l'endemà ja no hi era.

Seré sincer: sense aquell adornament el saló va quedar més íntim. Però el que va ser lamentable fou la forma utilitzada pel ministre, no pas el fons.

El Parador, a quinze quilòmetres de Vic, no obstant la seva curta existència ja ha tingut una interessant projecció, ja que s'hi han celebrat actes molt transcendents, com per exemple les sessions de treball dels membres de la Comissió dels Vint, redactora de l'esborrany de l'avantprojecte de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Es van celebrar del 12 al 15 de setembre del 1978, i els reunits eren membres dels diversos partits polítics. Les sessions, les vaig viure directament, dia a dia, ja que durant les quatre jornades que van estar treballant jo informava de l'esdeveniment per a *La Vanguardia* i també feia connexions amb Radio Nacional de Espanya. Semblava que en tingués l'exclusiva, ja que rarament vaig veure cap periodista vingut de Barcelona, o d'altres ciutats. Alguna trucada pel telèfon era l'únic contacte, de tant en tant.

Ramon Bellafont i Litrán, *Entre boires: circumstàncies històriques*. Autor-editor, Vic, 2003, p.157-159